

- Közös nagyböjti készülletünkben fölhasználva a nagyböjti szent időt és a nagyböjtben kialakult hagyományok meglévő kegyelmi eszközeit szeretnénk a figyelmünket a megtérésre irányítani és ehhez, ebben az esztendőben, azt az utat járjuk be, amit egy felnőtt megtérő ember bejár az Egyház életében és az Egyház liturgiájában. A megtérő ember útját járjuk, mert ez megfelel a nagyböjti szent idő tanításának, tartalmának és pontosan arra buzdít bennünket az Egyházunk, ahogyan eljutottunk Krisztushoz, ahogyan rácsodálkoztunk, ahogyan őmellette döntöttünk, újítsuk meg döntésünket, újítsuk meg elköteleződésünket és így húsvét éjszakáján méltó módon tudunk ünnepelni. Az elmúlt két alkalommal ugyancsak ezt az utat és ennek az útnak egy-egy fázisát jártuk be. A befogadásról volt szó, az Egyház, aki befogad, én vagyok az, aki bekopogok az Egyház ajtaján, én vagyok az, aki tele vagyok kérdésekkel, bizonytalansággal, adott esetben bűnökkel, gyengeségekkel is, de az Egyház befogad engem, mert Krisztushoz akarok tartozni, mert őt megvallom Uramnak. Aztán múlt alkalommal arról elméltünk, hogy ebben a folyamatban jelen van egy küzdelem. Küzdelem az Isten és a gonosz lélek között, küzdenek értem. A gonosz lélek meg akar tartani magának a rossz szokásokban, egyéb más gyakorlatokban, Isten pedig föl kínálja gyönyörű meghívását számunkra.

A mostani alkalommal arról szeretnék néhány gondolatot megosztani a testvérekkel, hogy az Egyház hogyan tanít bennünket, mi az a tanítási tartalom, amit a nagyböjt idején különös módon is elibénk ad az Egyház.

Néhányat csak felsorolok, és ezekről egy pár gondolatot szeretnék megosztani. Amikor egy felnőtt ember elkezd megismerni az Egyházat, azt alapvetően a közösség tagjain keresztül kezdi el, majd pedig eljut oda, hogy szeretné ismerni Krisztust, akit te ismersz, így a tanításban kiemelt helye van az Isten ígéjének, a parancsoknak, az imádságnak, a szentségek erejének, a fölfedezésének, a közösségi életnek és a közösség szolgálatának.

Vegyük ezeket sorra, hiszen óriási kincs, itt van minden liturgiában, itt van a hétköznapi életünkben. Élhetünk ezekkel a kegyelmi forrásokkal és nagyböjtben pedig az Egyházunk bátorít, hogy bátran tegyük ezt megújult lelkesedéssel.

Amikor Isten ígéjéről gondolkodunk, akkor azt látjuk, hogy szükséges megismernünk Jézus Krisztus személyét. Ezt nem tudjuk másként megismerni, csak a Szentírásból, illetve az Egyház közösségéből, az Egyház tanításából, aki

hordozza a Szentírást, aki képes értelmezni, aki képes helyesen és egyedül jól értelmezni a Szentírás tanítását.

Hogyan találkozunk a Szentírással? A vasárnapi szentmisén a liturgiában, imádságainkban, amikor én egyénileg vagy közösségben olvasom a Szentírást, amikor erről beszélgetünk, amikor családban valaki, a szülő beszél a gyermekeinek erről, amikor testvérek egymás között ezt megosztják vagy akkor, amikor egy-egy szentmisét követően vasárnap vagy hétköznap is megérint bennünket az evangélium tanítása. És akkor erről beszélgetünk, akár itt a templom előtt is, akár családi körben. Mit jelent ez? Hogyan van jelen az életünkben Jézus Krisztus személye? Hogyan tudjuk megismerni Jézus Krisztus tanítását úgy, hogy az ő igéjét forgatjuk a szívünkben, meghallgatjuk, el-elmélkedünk rajta, időt szánunk arra, időt adunk az Istennek, hogy meg tudjon szólítani bennünket és egyszer csak föltáru előttünk nemcsak Jézus személye, hanem az Ő tanítása is. Mennyire vágyakozunk erre, hogy igaz tanítás vezessen és az Egyházunk adja ezt meg nekünk. A biztos igaz tanítást a Szentírás tanításában.

Mennyire vágyakozunk arra, hogy legyen valaki, valami, ami segít az életünket jól látni. Mi benne a jó? Mi a rossz? Milyen a múltam? Milyenek a vágyaim? És pontosan azt látjuk, hogy a Szentírás ebben is segít bennünket, mert szembesít, mert megszólít, mert megtérésre indít. Amikor a Szentírást olvasom, akkor valójában az életemet vizsgálom meg Jézus Krisztus szempontjából, Jézus Krisztus szemével. És milyen jó, hogy ezt teszem. Milyen jó, hogy nem csak a sikereim vagy a kudarcaim alapján ítélem meg magamat vagy az életemet, még csak nem is amiatt, hogy most békesség vesz körül vagy éppen békétlenség, hanem, hogy Jézus hogyan tekintene rám, hogyan tekinti az életemet. És mennyire vágyakozunk arra, hogy tudjuk jól látni, jól értelmezni az életünk eseményeit. Akár gondolhatunk most itt a bennünket körülvevő békétlenségre, bizonytalanságra, milyen lesz az életem, mi történik, mi van a kezemben, mi az, ami rajtam kívül áll, fölöttem áll? Rengeteg kérdés. Mi fog ebben eligazítani? A félelmem, a bizonytalanságom? Vagy éppen másoknak a véleménye? Nyilván nem. Hanem Jézus Krisztus tanítása.

Értelmezi az életemet. Gyönyörű példája ennek az, amikor az emmauszi tanítványok mellé szegődik Jézus. Teljesen reménytelenek, teljesen kétségbeesettek, a Boldogság Házától mennek el a reménytelenség felé és Jézus melléjük szegődik és kifejti az írásokat, értelmezi az írásokat és elkezdik érteni a saját életüket. Mi most ezért vagyunk itt, hogy Jézus szempontjából,

Jézus szemével értsük meg az életünket. Mi a jó benne, mi az, amin változtatni kell.

Amikor Isten igéjére figyelünk, akkor megtapasztaljuk Isten teremtető erejét. Isten szavának teremtető ereje van. Létrehozza bennem mindazt, amit a szavak jelentenek. Mire gondolok? Például, amikor meg szeretnék bocsátani és úgy érzem, hogy gyenge vagyok. Nincs hozzá erőm.

Rengeteg kérdés az igazságossággal kapcsolatban és azért, mert Jézus mondja, azért, mert Ő biztat a megbocsátásra, kiengesztelődésre, a bocsánatkérésre, ezért meg akarom tenni. S miközben meg akarom tenni, közben lesz erőm, közben valósul meg. Isten teremtető ereje bennem van. Miért? Mert ráhagyatkozom Isten igéjére.

Isten igéje mindig személyes, mindig meghívó, mindig felszólító erővel bír. Csodálatos tapasztalat, eljövünk vasárnap a szentmisére, elhangzik az evangélium, vagy bármelyik szentírási szakasz, mindannyian ugyanazt halljuk és mindannyiunkat egészen személyesen érint. Hol bátorít, hol erősít, hol megfedd, hol biztat, mert Isten igéje mindig személyes, mindig bátorító, biztató.

Miért is ne élnénk a Szentírás olvasásának nagy kegyelmével, az ige hallgatásával? Ugyanehhez kapcsolódik egy másik nagy terület, ami a tanítás része a nagybőjtben is a katekumenekkel kapcsolatban, ez pedig nem más, mint a parancsok köre.

A parancsokról sokszor félve beszélünk, mert mintha a szabadságunkat vennék el, pedig valójában, amikor az evangélium a törvényre utal, az Egyház a törvényre utal, akkor mindig Isten országának a törvényeire utal, ami fölemel, ami gazdagít, ami jövőt ad az embernek és nem csak egyszerűen törvényeket tanulunk meg, hanem meg akarjuk ismerni azt a személyt, aki a törvényt adja. A szerető Atyát, az Istent. És így már sokkal könnyebb megérteni is, megtenni és elhinni, hogy ezek a törvények az életemet szolgálják. Lehetne itt példaként hozni akár morális kérdéseket, akár a gyermekneveléssel, akár az élet kezdeti szakaszával, akár a földi élet befejező szakaszával kapcsolatos morális kérdéseket. Törvények, amelyek életre vezetnek. Ha nem tartom be, akkor mind az egyén, mind a közösség, mind a társadalom képes a pusztulásba rohanni.

Életre vezető törvényekkel találkozunk. Csak a nagyobb egységeket hadd említsem. Már múltkor is szoltam erről egy pár szót: a Tízparancsolat ilyen, a

boldogságmondások, a gondviselésről szóló tanítás, az ellenségszeretet. Ezek életre vezető parancsok. Ha nem teszem meg, nem lesz élet bennem, mert a gyűlölet eluralkodik rajtam, a félelem eluralkodik, a teljesen világias gondolkodás eluralkodik rajtam. S mind a Szentírás olvasását, mind a parancsok megtartását az imádság légkörében tudjuk jól értelmezni. Vagyis az Egyház tanít bennünket imádkozni nagybőjtben is, hogy jól tudjunk az Istenhez szólni.

Nagyon érdekes az is, amikor az imádságról beszélünk, akkor nagyon könnyű lenne imaformákra utalni. Ezek nagyon fontosak egyébként, hogy megtanuljuk, tudjuk, hogy a szavak is jelentsenek valamit számunkra. De valójában mégsem ezzel kezdjük. Nem erre irányítjuk a figyelmünket. Még csak nem is arra, hogy bennem ott van-e a vágy, hogy akarjam-e Istent, Őt megszólítani - bár ez is fontos -, hanem sokkal inkább az imáról való tanulással kezdjük, amit a katolikus Egyház katekizmusa gyönyörűen kiemel. Isten vágyakozik az emberre. Isten vágyakozik arra, hogy az ember kapcsolatba kerüljön vele. Ennek egy gyönyörű példája a szamáriai asszony története Jákob kútjánál. Amikor Jézus ott van, várakozik és az odaérkező asszonynak, akit a többiek kiközösítenek odaszól, megszólítja őt: „Adj innom!”. Az Isten fia szól az embernek „Adj innom!”. Isten így vágyakozik ránk, akarja a kapcsolatot és amikor előjönnek azok az egyébként reális küzdelmek, hogy nincs időm, fáradt vagyok, rossz a beosztásom, többet szeretnék, és mindig az élet dolgai elvisznek, akkor jó, ha eszünkbe jut, hogy az Isten vágyakozik. Az Istent nem kell odacitálni. Akkor, amikor én akarok imádkozni, ő ott van. Máskor is ott van, előbb is ott van, mert szeret, mert ezt a kapcsolatot akarja, hogy jól értsük az ő tanítását, hogy jól értsük az ő parancsait, az ő törvényeit.

Ugyanígy Egyházunk nagybőjtben különös módon tanít is bennünket a szentségekről, az Egyház erejéről, Krisztus adományáról. Milyen jó arra gondolni, hogy megkeresztelték bennünket és milyen nagy hálával kell gondolnunk szüleinkre, keresztszüleinkre, az Egyházra.

Milyen jó, hogy az eukarisztiában tudunk részesedni. Az Isten fiának testét és vérének veszem magamhoz. Ott van bennem a Szentlélek pecsétje. Mindent ránk bíz, mert Ő akar bennem bölcs, igazmondó lenni, Ő akarja a tudományt adni, Ő akarja az állhatatosságot adni, mert szentségekben belé oltódunk az isteni életbe és aztán segít bennünket akkor is, amikor meggyengülünk az úton, a bűnbocsánat szentségében, a betegek szentségében, de meg akar újítani bennünket a nagybőjtben, a küldetés szentségeiben is, a házasság

szentségében, az egyházi rendben. Mert amikor az ember megújul, akkor az összes kapcsolatát megújítja.

Egy házaspár egyik tagját megérinti Isten kegyelme, az hatással van a társára is, de az egész családra is.

A küldetés szentségeiben is meg akar újítani bennünket. Mint ahogyan a közösségi életben is.

Nagyon érdekes az, hogy a közösségről, amikor gondolkodunk, akkor egyre inkább és inkább elhatalmasodó módon a közösségről a világi kategóriák, a világi tapasztalat alapján beszélünk. Márpedig a mai ember, amikor a közösségre gondol, akkor általában arra a közösségre gondol, amit ő választ magának, ahol ő jól érzi magát, akár időlegesen is, aztán majd választ egy másik közösséget és sokkal kevésbé gondolunk arra, ami az Egyház közösségi tanításából következik. Mi úgy vagyunk egymással közösségben, hogy a keresztségben vagyunk egyek. Krisztus ismeretében, a szentségekben, egymás szeretetében, az Atya ismeretében.

Megfeledezünk arról, hogy értéknek tekintsük a Miatyánk imádságát, hogy együtt tudjuk imádkozni és nem külön-külön saját Istenhez szólunk, hanem ahhoz az Atyához, aki Jézus Krisztusnak az Atyja. Ez micsoda testvériséget alakít ki közöttünk.

A közösségi életre is tanít bennünket nagyböjtben az Egyházunk, hogy becsüljük meg egymásban a szentségek erejét, a Krisztushoz való tartozást. De gondoskodunk is egymásról. Ha valakinek baja van, valaki segítséget szenved, valamiben rászorulna mások segítségére, akkor ki segítsen, ha nem az, akivel egy a keresztségben? Egységben?

Ehhez kapcsolódik az utolsó gondolat, amit ma szeretnék érinteni, ez pedig nem más, mint a szolgálat gondolata. Az Egyház nagyböjtben arra is tanít bennünket, hogy jól tudjunk, jól akarjunk szolgálni. Az üdvösséget szolgálva egymás javára. Ez jelenti azt is, hogy szolgálatot vállalok a közösségért.

Én magam is így látom. Lelkipásztorok nagyon sokszor panaszként fogalmazzák meg ma Egyházunkban, hogy nem a lehetőségekben vagyunk szegények, még csak sokszor nem is az anyagi eszközökben vagy anyagi javakban, hanem sokkal inkább azokban az emberekben, akik készek szolgálni a testvéreiket. És ezért nagyon sok mindent nem tudunk megtenni, pedig egyébként az igény, a lehetőség, a szükség is ott van.

Abban is meg akar erősíteni a nagybőjt, hogy szolgáljuk a közösséget, önmagunkról gondoskodjunk.

Természetesen kiemelten a szegényekről, a kicsinyekről, akiknek a kiáltása fölhallatszik az Atyához, az Atya fülébe veszi a kicsinyek kiáltását. Ők azok, akik nem tudják a maguk érdekeit képviselni, érvényesíteni, de sok esetben megfogalmazni sem. A közösség felelőssége ez.

Ugyancsak a szolgálatunk részéhez tartozik az előbbiekre építve, hogy úgy szolgáljuk a közösséget, a társadalmat, hogy a társadalom fejlődését is előmozdítsuk. Nem mindegy számunkra, hogy az a kulturális közeg, ami körülvesz, az az ember fejlődését szolgálja vagy nem. És akkor lehetne az emberképről beszélni, lehetne az ellátó, szociális ellátó rendszerről, egészségügyről, lehetne az oktatásról, mi mozdítja elő az emberiség javát?

Ezért mi magunk is felelősek vagyunk szűkebb körünkben, de a társadalom egészére vonatkozóan is.

Vagyis ezek a szempontok, ezek a részek, amelyekre az Egyház a nagybőjtben tanít bennünket, ezek tökéletesen megfelelnek az emberi vágyainknak, emberi igényeinknek és annak szinte minden dimenzióját érintik. A lelki részét, az akarati részét, az érzelmi részét, a kapcsolati részét, a jövőt, a múltat, a szolgálatot, az erőfeszítést, az áldozatvállalást, vagyis a nagybőjt azt tárja elénk nagyon intenzíven, ami egyébként a keresztény beavatásban megtörténik és amit minden nap a keresztény létünkben szeretnénk tenni. Egy nagyon erős időszak ez mindannyiunk számára. Ezt az utat járjuk be a nagybőjt idején. A nagybőjt tehát erősíti a hitemet, azt a hitet, ami az Egyház hite, ami Isten ajándéka, de mégis van objektív része, ami tanulható, tehát tanulandó, meg akarom ismerni a hitemet jobban, tanulni akarom a hitemet és természetesen el akarok jutni a személyes hitben való erősödéshöz.

Adjunk hálát közösen az Egyház hitéért, a személyes hitemért és azért, hogy az Egyház gyermekeként a nagybőjtben meghallom az Egyházam szavát. Légy bátor, akarj megtérni, akarj fejlődni, akard az Egyházhoz való tartozásodat erősíteni.

Az Egyház tanít bennünket. Az Egyház az életünket tanítja, az örök életünket. Legyünk ebben bátrak, figyeljünk egymásra. Nagyon sok kérdést lehet megfogalmazni, hiszen a társadalom nagyon nagy mértékben változik, újabb és újabb kérdések érintenek bennünket, de éppen Krisztus fényében tudjuk

ezeket megválaszolni. Egyéni életünkben is és közösségi életünkben is. Hát imádkozzunk ezért.

Ámen.